

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ. τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ του προηγουμένου)

Κατόπιν ξαναγύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ κ. ντέ Μπρυέλ μοῦ εἶπε νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ πᾶτε νὰ τὸν δῆτε στὴν κάμαρή του καὶ νὰ τὸν συχωρέσετε πού σὰς δέχεται ἔτσι...

Καὶ με συνώδευσε ὡς τὴν κάμαρη τοῦ Μωρίς.

Μόλις χτύπησα τὴν πόρτα, ἄκουσα ἓνα ἀδύνατο «Ἐμπρός!» ἀπὸ μέσα.

Τὴν ἀνοιξα καὶ στάθηκα μιὰ στιγμή κατάπληκτη καὶ ἄφωνη.

— ὦ! Θεέ μου!... Ἦταν ὁ Μωρίς αὐτὸς πού ἐβλεπα μπροστά μου;

Αὐτὸς ὁ χλωμὸς νέος, με τὸ ἰσχνὸ πρόσωπο, με τὰ βαθουλωμένα μάτια;... Πῶς εἶχε καταστήσει ἔτσι; Σίγουρα θρυσκόταν στὸ χεῖλος τοῦ τάφου...

Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὴν ἀγάπη μου.

— Μωρίς... ψιθύρισα.

Καὶ με βῆμα κλονιζόμενο, προχώρησα πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ νέου.

Ἐκεῖνος με κύτταξε στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρῆτε πού σὰς δέχομαι ἐδῶ... Μὰ σήμερα νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ ἐξαντλημένο καὶ δὲν μπόρεσα νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι... ὦ! σὰς εὐχαριστῶ πού ἤρθατε... Αὐτὸ δείχνει πόσο καλὴ εἴσθε...

Πῆρα τότε τὸ χέρι του μέσα στὸ δικό μου καὶ τοῦ εἶπα:

— Μὰ τί ἔχεις, Μωρίς;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε λυπημένα κι' ἔπετα ψιθύρισε:

— ὦ! Ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶμαι τώρα καλά. Σχεδὸν ἀπὸ τότε πού ἀρρωστήσατε καὶ σεῖς... Μὰ σεῖς τώρα εἶστε ὑγιέστερη κι' ὠραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἐνῶ ἐγώ... Ποιὸς ξέρει; Φαίνεται πὼς ἔφερα μαζύ μου ἀπὸ τὴ μακρυνὴ Ἀνατολὴ τὸ μικρόβιο καιποιᾶς ἀρρώστειας πού μ' ἀφανίζει τώρα καὶ με λυάνει... Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ζήσω πολὺ καιρὸ ἀκόμα...

— Τί εἶν' αὐτὰ πού λές, Μωρίς; Γιατί ν' ἀπελπίζεσαι χωρὶς λόγο, ἐσὺ ἓνας ἥρωας, πού ἀντίκρουσες τόσες φορές τὸ θάνατο στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Ὁ Μωρίς ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ τὰ μάτια του φαινότανσαν ὡς νὰ κυττοῦσαν μακριά.

— Τότε, εἶπε με φωνὴ ἀργή, δὲν συλλογιζόμουν καθόλου τὸ θάνατο, ἀλλὰ τὴ δόξα... Ἦθελα, ξαναγυρίζοντας στὴ Γαλλία, νὰ εἶμαι, ὅπως εἶπατε, ἓνας ἥρωας γιὰ σὰς... Μὰ ἤρθα καὶ σὰς θρῆκα γυναῖκα ἐνός ἄλλου... Δὲν μνησικακῶ καθόλου γι' αὐτὸ ἐναντίον σας... Ποτέ σας δὲν μοῦ δώσατε καμμιά ὑπόσχεσι... Ποτέ μου δὲν τόλμησα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου... Ἦμουν ἓνας ἀνόητος... Μὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει τώρα νὰ φθείρωμαι καὶ νὰ πεθαίνω ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου...

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ πῶ.

Ἦ ταραχὴ μου δὲν μ' ἄφηνε νὰ μιλήσω. Δὲν ξέρω γιατί, θεωροῦσα κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ νέο καταδικασμένο ἀμετάκλητα νὰ πεθάνη.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, Τζουλιάννα — ἐξακολούθησε ὁ Μωρίς μιλώντας μοῦ τώρα σ' ἐνικό. Φταίω γιὰ ὅλα ἐγώ, πού δὲν ἤρθα νωρίτερα, πού δὲν σὲ πρόλαβα πρὶν παντρευτῆς... Ἴσως τότε νὰ δεχόσουν νὰ γίνης σύζυγός μου καὶ θὰ ἦμουν σήμερα εὐτυχισμένος... Ἀλήθεια, πές μου Τζουλιάννα, ἂν ξαναγύριζα στὴ Γαλλία πρὸ τοῦ γάμου σου, θὰ δεχόσουν νὰ γίνης σύζυγός μου;

Αὐτὴ τὴ φορά, χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου, τοῦ ἀπάντησα:

— Ναι, Μωρίς... Ναι, θὰ δεχόμουν... Γιὰ νὰ εἶμαι μάλιστα εὐλικρινὴς, σὲ θεωροῦσα ἐκεῖ μακριὰ πού θρυσκόσουν, ὡς μνηστήρα μου... Ὅταν μ' ἀρραβώνισαν με τὸ βαρῶνο ντέ Νιθέρ, δὲν ἔνοιωθα σχεδὸν τίποτε γι' αὐτόν... Ἀπεναντίας, νόμιζα πὼς ἂν ἦσουν κοντά μου, θὰ σ' ἀγαποῦσα... Σοῦ τὸ ἀπέδειξα ἄλλωστε αὐτὸ κατὰ τὴν πρώτη συνάντησί μου, μετὰ τὴν ἐπιστροφή σου... Μὰ τώρα, Μωρίς, ἀγαπῶ τὸν βαρῶνο... Δὲν τὸν ἀγαπῶ μόνο γιατί εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του... Ὁχι, τὸν ἄ-

γαπῶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του...

Καὶ, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια μου αὐτά, ἐπρόσθεσα: — Ἐσὺ, Μωρίς πρέπει νὰ με ξεχάσης... Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμα καὶ τὸ μέλλον σοῦ χαμογελάει... Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γυναῖκες, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

— Ἐγὼ θὰ πεθάνω, Τζουλιάννα, με διέκοψε με φωνὴ ἀργὴ ὁ Μωρίς.

— Ὁχι, δὲν θὰ πεθάνης! φώναξα. Πρέπει νὰ ζήσης... Ἄν πεθάνης ἐσὺ, θὰ γίνω πολὺ δυστυχισμένη... Πρέπει νὰ ζήσης!... Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

— Θὰ εἶνε ὁ γιατρός, εἶπε ὁ Μωρίς.

Πράγματι, ἦταν ὁ γιατρός, τὸν ὁποῖο εἶχε προσκαλέσει τὸ ἴδιο ποῶ ἡ διευθύντρια τῆς πανσιόν.

Ἀφοῦ ἐξέτασε τὸν ἀρρώστο, εἶπε:

— Ὁ ὀργανισμός σας δὲν παρουσιάζει τίποτε σχεδόν... Ναι, ὀργανικῶς εἶσατε πολὺ καλά... Μὰ σὰς βασανίζει κάτι ἄλλο. Ἡ ἀρρώστεια σας θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ψυχικὴ. Μὰ δὲν εἶνε γι' αὐτὸ λιγώτερο ἐπικίνδυνη. Πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ ξεχάσετε αὐτὸ πού σὰς βασανίζει. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη θεραπεία... Θὰ σὰς ξαναἰδῶ αὔριο...

Καὶ ἔφυγε, ἀφήνοντάς μας μόνους.

— Νὰ ξεχάσω; Νὰ ξεχάσω; ξανάπε ὁ Μωρίς. Μὰ πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω;...

— Θὰ ξεχάσης, Μωρίς, τοῦ εἶπα με γλυκεῖα φωνή. Τὸ ἀπαιτῶ ἐγώ... Δὲν σοῦ ζήτησα ποτέ τίποτε... Σοῦ ζητᾶω τώρα αὐτό...

— Ὅ,τι ἄλλο ἂν μοῦ ζητοῦσες, Τζουλιάννα, θὰ μπορούσα νὰ τὸ κάνω... Μὰ πῶς μπορῶ νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ; Ἄς εἶνε ὅμως, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, θὰ προσπαθῆσω... Πῶς;... Νὰ, θὰ φύγω πάλι μακριὰ... Θὰ ζητήσω, μόλις αἰσθανθῶ τὸν ἑαυτὸ μου καλύτερα, νὰ με ξαναστείλουν στὴν Ἰνδοκίνα... Κι' ἐκεῖ ἢ θὰ βρῶ τὸ θάνατο ἀπὸ τίς σφαῖρες τῶν ἰθαγενῶν ἢ θὰ βρῶ τὴ λήθη... Καὶ τὰ δυὸ θὰ εἶν' ἐξ ἴσου καλά... Αὔριο κι' ἐλάς θὰ ὑποβάλω μιὰ σχετικὴ αἴτησι στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν... Εἶσαι εὐχαριστημένη, Τζουλιάννα;

Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἢ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀπόφασί σου αὐτὴ. Πάντως τοῦ ἀπάντησα:

— Ναι, Μωρίς...

— Καὶ τώρα, εἶπε ἐκεῖνος, ἀφῆσέ με νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι γιὰ τελευταία φορά... Ποιὸς ξέρει ἂν ξανασυναντηθῶμε ποτέ.

Τότε, ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἔσκυψα καὶ τὸν φίλησα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Τζουλιάννα, μοῦ εἶπε. Ἀντίο, ἀγαπημένη

μου...

— Ἀντίο, Μωρίς, τοῦ εἶπα, πνίγοντας με δυσκολία τὰ δάκρυά μου...

* * *

Ὅταν ξαναγύρισα στὴ βίλλα, ἔνοιωθα τὸν ἑαυτὸ μου κατασυγκινημένο. Μὰ ἦμουν κατὰ θάθος ἡσυχῆ.

Ἦ συναίσθησις πὼς εἶχα κάνει τὸ καθῆκον μου, μοῦ ἔδινε θάρρος. Μὰ εἶχα σώσει τάχα τὸν Μωρίς;

Θὰ μπορούσε τάχα νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ κἀν ὅ,τι μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ;

ὦ! ἀμφέβαλλα πολὺ γι' αὐτό... Ἦταν τόσο ἀνόητος, τόσο ἐξασθενημένος...

Κι' ἂν ἦταν καταδικασμένος ὁ δυστυχὴς νὰ πεθάνη ἔρημος καὶ ξένος, χωρὶς κανέναν στὴν κάμαρη ἐκεῖνη τῆς πανσιόν;...

Ὁχι, δὲν μπορούσα νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι...

Ἐπρεπε νὰ φροντίσω γι' αὐτὸν ὡς μιὰ μητέρα, ὡς ἀδελφὴ κι' ὅταν θὰ τὸν ἐβλεπα καλύτερα, τότε μόνο θὰ μπορούσα νὰ πῶ ὅτι ἔκανα τὸ καθῆκον μου.

Ἐν πρώτοις, ἔπρεπε νὰ πάω νὰ δῶ ἰδιαιτέρως τὸ γιατρό του καὶ νὰ μάθω ποῖα ἀκριβῶς ἦταν ἡ κατάστασίς του.

(Ἀκολουθεῖ)

— Μὰ τί ἔχεις, Μωρίς; ρώτησε ἡ Τζούλια.